

Mirna Filipič (18) Študentka

Hej, ti,

si že kdaj štel oblake? Danes so me vprašali, kako bi opisala svojo identiteto. Nagrbančila sem čelo. „Svojo identiteto? Svoj izvor? Svojo pripadnost?“

Pa sem malo razmislila. Šla sem na daljši sprehod v prelepo naravo domovine Koroške, pa ... nič mi ni padlo v glavo. A mi lahko verjameš? Nič. Ali pa mi je padlo tudi preveč v glavo. Na vsak način so se v moji glavi porajale besede, ki se niso sestavile v stavke, v mojem srcu pa občutki, ki niso postali besede. Torej sem vprašanje za trenutek odrinila in namesto tega, kakor že neštetokrat, opazovala oblake. Tako čudovito lepi so bili. Najprej so bile bele ovčke, potem pa je sonce zašlo. Belina je zbledela in se umaknila mavrici iz pastelnih rožnatih in vijoličastih odtenkov, postala je nežno oranžna in nazadnje krepko rdeča. Ko sem se torej sprehajala in, kot bi rekel moj dedek, to „enkratno“ igro narave vsrkavala vase z vsemi svojimi čuti, se mi je posvetilo, kako neizmerno težko je zame to vprašanje po identiteti. Kot bi me kdo naprosil, naj preštejem oblake.

Torej te vprašam še enkrat: Si že kdaj štel oblake? Hočem reči, tako, zares? Celu tiste v zadnjem kotičku neba in seveda vse tiste, ki so že bili in tiste, ki še bodo? Verjetno ne. In prav tako ti tudi ne morem odgovoriti na vprašanje po svoji pripadnosti tako, kakor bi morebiti od mene pričakoval.

Doraščala sem bilingvalno. Nemško in slovensko. Dva jezika na Koroškem, ki nista smela obstajati čisto v miru drug poleg drugega, odkar pomnim. Pa čeprav besedica „bi“ označuje pravzaprav razkol, v kakršnem sta obe kulturi, v katerih sem smela zrasti, pa moja identiteta ni razdvojena. Ni razklana ali sesekljana na kosce. Je velika, še več, je velikanska pokrajina oblakov, z neizmernim številom oblakov najrazličnejših oblik in barv. Lahko ti jih opišem, če želiš. Stalno se spreminjajo in vedno so čudovito lepi. Včasih jih sploh ni. Ob brezoblačnih dnevih, ko nebo žari v močni modri barvi, se počutim brez korenin. Nesončno svobodno, pa vendar tako zgubljeno, da upam, da se bodo kmalu spet pojavili. Takrat zavpije moja glava „Kdo pa si pravzaprav??“ in jaz listam po starih albumih s fotografijami in po dnevnikih, iskaje odgovora na vprašanje. Oblaki nikoli nimajo samo dveh barv, v resnici so tako večplastni, da bi morala zajeti sapo do konca življenja, če bi ti hotela razložiti, koliko barv vsebujejo. Oblaki na nebu so vselej eno. Ena podoba. En trenutek. En tren z očmi. Nikoli se ne razdvojijo – vseeno, koliko ljudi izjavlja svoje mnenje o njih, vseeno, koliko ljudi jih poskuša razdvajati. Včasih se zbojim, da bi kakšne čisto posebne barve ne videla več, potem pa se le spomnim, da me je ta barva, tudi če je ni več na nebu, oblikovala za vedno. Že samo dejstvo, da vem za njeno existenco, je vzrok za to, da obstaja. In prav tako se mi dogaja z vsemi drugimi barvami in oblikami, ki so se jih navzeli oblaki v teku mojega življenja. Če torej uporabimo oblake za sinonim za

identiteto, se moram zasmejati, če pomislim, da so ljudje, ki skušajo spremeniti barvo nekaterih oblakov. Če verjameš ali ne, a na take ljudi sem že naletela. Ko sem jim pripovedovala, kakšno je v Velinji vasi vsak dan nebo, so bili mnenja, da je treba to prepovedati. „Potem pa spremeni oblake in jih preštej še zame!“ bi najraje zavpila za njimi. A to bi bila samo izguba časa. Včasih se čudim, kako to, da lahko vsi ležimo pod istim nebom, pa sovražimo tuje oblake in svoje lastne ljubimo. Včasih se tudi sprašujem, kdaj bomo končno uvideli, da bodo pokrajine z oblaki vedno eno, čisto vseeno, kako so ti oblaki različni med seboj in kako daleč so drug od drugega. Ena podoba. En trenutek. En tren z očmi. Oni so tisti, ki povezujejo nas ljudi med seboj, tudi če bivamo na različnih kontinentih. In potem si želim, da bi se končno naučili razumeti, da se ne bodo nikoli razdvajali, pa če se bomo še tako trudili. Oblaki so eno. Tako kot je moja identiteta eno. Pa tvoja tudi. In skupaj smo oblaki.